

عنوان مقاله:

«سرپرستی» و «فرزندخواندگی» در شاهنامه فردوسی با استناد بر کنوانسیون حقوق کودک (۱۹۸۹)

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب حماسی، دوره 13، شماره 2 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

سمیه ارشادی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، واحد کرج، دانشگاه آزاد اسلامی، کرج، ایران.

احمد ذاکری - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد کرج، دانشگاه آزاد اسلامی، کرج، ایران. (نویسنده مسوول)

خلاصه مقاله:

چکیده «سرپرستی» و «فرزندخواندگی» یک رابطه حقوقی با ویژگی‌ها و شرایطی خاص است که با توجه به سابقه تاریخی و نگرش ویژه به آن در ایران باستان، نمونه‌هایی گوناگون از آن در شاهنامه دیده می‌شود. هدف نگارنده در این پژوهش بررسی ابعاد گوناگون حقوق این کودکان در شاهنامه و تحلیل آن بر مبنای مواد و بندهای کنوانسیون حقوق کودک است. این سند، نخستین پیمان‌نامه بین‌المللی جهت حمایت از حقوق کودکان است که با تأکید بر منافع عالی‌ترین کودک، همان حقوق و مزایای فرزند طبیعی را برای کودکان تحت تکفل و فرزندخوانده مقرر داشته است. بررسی‌های صورت‌گرفته نشان می‌دهد که سرپرستی‌ها و فرزندخواندگی‌های شاهنامه تنها ریشه در عوامل اجتماعی، سیاسی و فرهنگی داشته و به هیچ عنوان جنبه اجبار اقتصادی در آن‌ها دیده نمی‌شود؛ از سویی، این امر تنها مختص جنبه «تربیتی» کودکان بوده و بحث بهره‌مندی از مزایای مالکیتی سرپرست در آن مطرح نیست و برخلاف عمل‌کرد ضعیف برخی خانواده‌ها، توجه همه‌جانبه سرپرستان به حقوق این کودکان، بویژه کارکرد عاطفی در آن انکارناپذیر است. کلیدواژه‌ها سرپرستی، فرزندخواندگی، کنوانسیون حقوق کودک، کودک، شاهنامه فردوسی.

کلمات کلیدی:

سرپرستی، فرزندخواندگی، کنوانسیون حقوق کودک، کودک، شاهنامه فردوسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1541722>

